
OBYČEJNOSTI

**Drobné příběhy ze života
vyslechnuté, prožité
i dotvořené**



Jana Vargová

OBYČEJNOSTI

Jana Vargová

Drobné příběhy ze života vyslechnuté, prožité i dotvořené.

OBYČEJNOSTI

Jana Vargová

Text © 2017, Jana Vargová

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Jana Vargová

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-201-8 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-202-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-203-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování kolegovi M.H. za technickou pomoc.

Příspěvky pravidelně – nepravidelně na:

<http://www.obycejne-dny.estranky.cz/>

Prosinec 2017

Úvod

Člověk chodí světem, někdy poslouchá, i když nechce, prožívá různé situace, některé příhody rozvíjí, upraví, občas něco napíše. Pak si vše přečte a řekne si – no, když už jsem se dostala tak daleko, proč nehodit všechno do jedné desky?

A tak vznikly následující příběhy, někdy inspirované vlastními zážitky, s pozměněnými jmény. Možná se někdo v textu pozná. Záměrem nebylo někoho urazit, zesměšnit. Ne vždy se jedná o osoby, které příhodu prožily, většina situací je upravena tu více, tu méně. I když je vše napsáno v ich-formě, všechno jsem nezažila na vlastní kůži, ale snažila jsem se o trochu, někdy i humorného, nadhledu v obyčejných dnech našich neobyčejných životů.

Toto (literární) dílo věnuji (seřazeno podle abecedy, aby se „nehádali“):

Elišce

Martě

Oldovi

Nová módní kreace

Seděla jsem v kavárně s několika přáteli a čekala na posledního člena naší společnosti. Opozdil se o patnáct minut a přišel ve chvíli, kdy jsme si všichni pochutnávali na kávě a dortech. Byli jsme v příjemné náladě, zrovna jsme prožívali pohodový čas, a tak nás rozesmála každá maličkost. Každou chvíli někdo podotkl něco k tématu a my se smáli, až jsme začali budít pozornost lidí u vedlejších stolů.

Ivan, suverén se silnou sebedůvěrou, sebevědomý a jak sám o sobě tvrdí, se vším si dovede poradit, si také objednal kávu. Přinesli ji se dvěma mlíčky v malých kapslích. A ty občas nejdou dobře otevřít. Nejdříve musíte najít přečuhující kousek vrchní části obalu, uvolnit a pomalu odtrhnout od plastové nádoby. Ivan, zaujatý našimi plky, tuto činnost prováděl automaticky a zřejmě nehtem zaryl hlouběji, než bylo potřeba. Několika kapkami si postříkal rukáv tmavého svetru. Jak jsme byli v ráži, tak jsme se všichni škodolibě smáli, padala slova jako trdlo, nemehlo, umělec, šikovní jako hrom do police.

K Ivanově cti nutno dodat, že situaci vzal s klidem s tím, že se to někdy stává. Nestačili jsme se

uklidnit, když Ivan otevřel druhou kapsli. Doslova se mlékem ohodil. Ze svetru „vyrobil“ puntíkatou kreaci a my nechápali, kde se v tak malé nádobě vzalo tolik tekutiny. Řehtali jsme se na celou kavárnu, Ivan nevěřícíně zíral na svůj pobryndaný svetr a začal kapky utírat. „Budeš to muset vyprat. Protože když to jen zapatláš, budeš smrdět,“ upozornil Ivana jeden z nás. „Snad víš, jak je cítit zkažené mléko.“ A v tomto duchu naše konverzace pokračovala. Hlučně, vesele, ironicky. Korunu všemu dala servírka pozorující naši hlasitou zábavu. Při odchodu oslovila Ivana: „Pane, mohu se vás na něco zeptat? Kde jste koupil ten hezký puntíkatý svetr?“

Císař je nahý!

Nevím, čím to je, ale cestování městskou hromadnou dopravou v létě, v Česku negativně působí na můj čich. Na rozdíl od jiných měst v zahraničí. Večerní metro v Paříži praská ve švech. V Barceloně odpoledne nemáte kam šlápnout, jak je vlak v metru narvaný. Totéž v Římě, kde mají jen tři linky, a protože doprava po povrchu je pouze pro silné nervy, kdekdo využívá podzemí k přesunu z bodu A do bodu B. Nikde necítíte několikadenní pot, nikde necítíte, že si cestující nevyměnil tričko několik dní.

U nás doma každý den v šest hodin ráno nasednete do autobusu a přemýšlíte, jak je možné, že paní na vedlejší sedačce už teď zapáchá. Nechcete ani domyslet, jaký odér bude vydávat po celodenní práci. Na košili mladíka stojícího vedle vás vidíte, že prací prášek je pro ni zřejmě nedostatkové zboží. Spolucestující krčí nosy, předstírají rýmu a hodně dlouho si kapesníkem zakrývají větší část obličeje. Nikdo se neodvážá zapáchajícího jedince upozornit, že existují deodoranty, antiperspiranty, toaletní vody, ale hlavně mýdlo. Říkáte si, kdo bude ten, jenž vzkřikne: císař je nahý!, a odhalí myšlenky ostatních. Já to zažila. Na cestě z práce jedno

srpnové odpoledne. Už při nástupu do tramvaje jsem dostala čichovou facku. Zrak potvrzoval nosu jeho vjem: propocené blůzy, mapy potu v podpaží. A mezi tím maminka s asi tříletým klukem. „Mami, tamta paní strašně smrdí,“ vykřiklo dítě na plnou tramvaj. Komická byla reakce kolemstojících. Usmáli se, jedna paní chlapce pohládila. Maminka se k synkovi sklonila a něco mu špitála do ucha. S objektem kritiky to ani nehnulo. A já, bez ohledu na tento zážitek, se těším na drogistické statistiky dokazující, že spotřeba deodorantů v České republice stoupá raketovou rychlostí.

Trefná odpověď

Jela jsem vlakem do Brna. V kupé jsme seděli čtyři: mladí manželé, milá paní středního věku a já. Seděla jsem blízko dveří, hlavu opřenou o opěradlo a se zavřenýma očima jsem odpočívala. Muž z manželského páru po odchodu průvodčí začal manželku peskovat. „Proč jsi neměla připravený lístky? Průvodčí musela čekat. Kdybysem je měl u sebe já, mohlo to bejt rychlejší.“ Žena tiše seděla. A on pokračoval: „Copak nikdy nepochopíš, že máš předvídat? Jako včera. Kdybys přečetla vinětu, viděla bys, že to mlíko se blíží k datu, kdy bude prošlý. A když jsem se díval včera na televizi, nevěděla jsi skoro žádnou odpověď na otázky.“

Žena jen tiše hlesla, že ji vlastně nikdy pořádně nepustí ke slovu. V podobném duchu se nesl jejich rozhovor, či spíše monolog. Občas jsem zaregistrovala nechápavý pohled paní sedící proti mně. Svrběl mi jazyk, ale věděla jsem, že se do mladých nemám plést. V duchu jsem smolila odpovědi, kterými bych náfuku usadila. Udělala to za mě mladá manželka, která na dotaz svého nespokojeného a sebevědomého muže, zda by chtěla mít tak vysoké IQ jako on, odpověděla: „A proč bych měla chtít nižší IQ, než mám teď?“

Pes a zajíc

Nejde o bajku. Zvířata zde nemají lidské vlastnosti. Zde se zvíře chová jako zvíře. Ranní procházka, vlastně venčení psa, v sobě zpočátku nenesla žádné prvky abnormality. Dalo by se říci, že se jednalo o pravidelný rituál. Čmouch sem, čmouch tam, bezvětrí, listopadová teplota nad nulou, liduprázdná ulice. Pes jde naučenou trasou. Já sleduji okolí, zda se k nám nežene nějaký jiný pes (co kdyby) a zároveň sleduji svého čtyřnohého miláčka. Sotva zrak odvrátím, abych se na křižovatce podívala doprava a doleva, pes trhne vodítkem a já ztuhnu. V tlamě drží nějakou mršinu vypadající ve tmě jako přejetí ježek. Napadne mě, že psu nevádí bodliny? Na každé straně mordy se pohupují zbytky toho, co nedávno bylo živým zvířetem. Nesmrdí, říkám si, tak to tam nemůže ležet dlouho. Na povel „pusť!“ náš pes nereaguje. Ještě tak u páníčka, na jehož hluboký, silný a zvučný hlas je zvyklý, a poslechne. Ale můj opakovaný příkaz nepomáhá. Právě pro podobné chvíle s sebou nosím mobil. Daleko od domu jsem nedošla; zavolám manželovi, vysvětlím situaci, on na sebe hodí kalhoty a přiběhne na pomoc. Jenže právě dnes jsem mobil nechala ležet na nočním stolku.

Tak se otočím na podpatku, táhnu za sebou psa, kterému z tlamy vlají zbytky zvířete, a spěchám domů. Manžel nevěří vlastním očím, zírá na svého miláčka, který na povel pušť v jakékoliv zvukové podobě, nereaguje.

Má křeč, zhodnotí manžel. Dojde si pro gumové rukavice a klacík, kterým chce psí tlamu otevřít. Pes vrčí, ježí se mu srst, já držím obojek, manžel se snaží vsunout klacík do tlamy. Nejde to. Manžel odběhne a já konstatuji, že pes křeč v mordě nemá. Má, volá manžel. Nemá, kontruji, a dodávám, že pes začal kousat kosti. Pereme se všichni tři, pes kouše a snaží se spolknout co největší sousto. Brr, otřepu se. Ale pro psa je to lahůdka. Pevně držím obojek, zvedám psí hlavu a čekám na moment, kdy si bude chtít úlovek posunout. Jakmile pes povolí čelisti, okamžitě trhnu vodítkem, mršina spadne na připravené noviny a slavíme vítězství. Tlama je prázdná, pár soust pes stačil spolknout, mrtvolka leží na novinách a manžel s klidnou tváří prohodí: je to malý zajíček. Zabalím zbytky mrtvého zajíčka do novin, náš spokojený pes se tváří, že se nic nestalo, vrtí ocasem a žene se k výtahu na své ranní venčení.

Kolik řečí znáš ...

...tolikrát jsi člověkem To se říká. Téměř sedesátiletý kamarád Jiří se domluví jen česky, zato peprně. Za každým třetím slovem říká „vole“. Zřejmě prostudoval stádia duševních onemocnění, protože kdekoho nazývá deb..., kre..., imbe.... . Pro dámská a pánská přirození má nepřeborné množství výrazů. Jestliže my řekneme, že něco nestojí za nic, Jiří použije hrubší vyjádření. Pošlete někdy někoho do háje? Jiří posílá lidi jinam.

Jirko, mluvíš jako dlaždič, a to je ještě urážím, neumíš se krotit? Toto a podobná upozornění od nás slýchá dnes a denně. A to možná dlaždiče urážíme. Pravda, v obchodech se trochu ovládá, ale mezi známými jede naplno. Je mu jedno, zda má posluchače, nebo posluchačky. Ještě tak před dětmi se drží zkrátka. Někam s ním jít je hodně nepříjemné a koledujeme si o pořádnou ostudu. Strháváme na sebe nepříjemnou pozornost, neznámí lidé kroutí hlavou, pokukují po nás a my častokrát předstíráme, že toho člověka neznáme.

Nedávno nám přinesl článek z internetu, kde se jakýsi Američan rozepisuje o používání vulgarismů. Zkráceně řečeno, podle jeho mínění každý, kdo hovoří vulgárně, projevuje schopnost rozšiřovat

si slovní zásobu, a tento jev považuje za důkaz vysokého IQ. Jiří si článek několikrát vytiskl a rozdává všem, kteří jeho slovní zásobu kritizují. Ale, došla mu slova, když měl reagovat na naši poznámku: podle myšlenky jakéhosi Američana by lidmi s nejlepší slovní zásobou museli být čeští pubertáči. Přesvědčit se může každý, kdo cestuje kterýmkoliv prostředkem městské hromadné dopravy.

Kdo šetří, nemá někdy za tři

Věkově patřím ke starším lidem. Takže už mám za sebou mnoho let v pracovním procesu, zaopatřené děti, zařízený byt, druhou domácnost na chalupě, auto, psa, a abych nezapomněla - i manžela (berte prosím s nadsázkou, je to dobrý chlap, podobným vtípkům rozumí).

Nepatřím k bohatým lidem, a nikdy jsem k nim nepatřila. Jsem vychovaná ke skromnosti, nerozhazovačnosti, šetření. Ale protože už nemusím obrazně řečeno obracet každou korunu a rozhodovat, co koupím, dopřávám si kvalitní kosmetiku. A ta něco stojí. Přípravky mé oblíbené značky se nekoupí v drogerii, prodávají se prostřednictvím kosmetických poradců a jsou opravdu dost drahé.

Nicméně výchova založená na úsporách stále vystrkuje růžky. Takže šetřím s obsahem každého kelímku, ať se jedná o krém denní, noční, podkladový, fixační. A také šetřím pudrem. Oblíbila jsem si sypký pudr, nanáším ve velmi slabé vrstvě.

Nedávno jsem šla na jakousi společenskou akci. A protože bych nestihla z práce dojet domů a zpět, vzala jsem si s sebou šaty a pudr. Krabičku i štětec jsem vložila do igelitového sáčku, co kdyby

víčko povolilo. Nechtěla jsem pudrem plýtvat a mít zapudrovaný vnitřek kabelky. Večer jsem se v kanceláři převlékla, přešla k zrcadlu s tím, že si obličej přepudruji. Odšroubovala jsem víčko, a jak jsem kelímek naklonila, polovina obsahu se vysypala částečně do umyvadla, částečně začala poletovat kolem mě. A aby toho nebylo málo, vyjekla jsem a vzduch z mého nosu rozfoukal částečky pudru všude kolem. Hlavně na mé černé šaty. Ty jsem musela vlhkým hadříkem přetrít, abych je alespoň trochu vrátila do původní podoby.

Kelímek s pudrem jsem prohlížela a přemýšlela, jak se mi mohla stát taková nehoda?! A ejhle, zapomněla jsem, že je tam takový porychtung, česky udělátko. Jde o destičku s dírkami, kterou je nutné zacvaknout, aby se pudr otvory nesypal. Pootočením destičky se dírký otevřou, ze strany se do kelímku klepne a pudr se otvory dostane na destičku. Štětcem se po ní přejede a člověk se může zušlechtit. Takže, na chuti přepudrovat si nos jsem prodělala. Zase jsem se poučila, že šetřit se má s rozumem. V tomto případě nejen s rozumem, ale s rozmyslem.

Ranní procházka se psem

Každé ráno, pokud nejsme na chalupě, chodím venčit psa. Letos mu bylo 12 let, což je vlastně psí důchodce. Pes je fixovaný na páníčka, ale ráno před pátou škrábe na dveře mojí ložnice a dožaduje se vstupu. Ví, že mám u něj službu. Ať je léto, nebo podzim, prší, mrzne, vanou vichry, musím si promnout oči, opláchnout si obličej, obléci se, vzít obojek s vodítkem, mobil (co kdybych potřebovala pomoc), peníze na noviny a vyrazit. Pes vrtí ocáskem (prutem, jak jsem byla poučena), kňučí, poskakuje a poslouchá, kdy v našem poschodí zastaví výtah. Radostně vběhne do kabiny, já mu připnu obojek, zmáčku tlačítko a v duchu psíka prosím, aby neštěkal. Komu by se v pět ráno líbilo, kdyby mu za zdí štěkal něčí chlupatý miláček!

Ke dveřím vedoucím ven se hrne nadšeně, vyběhne, najde si vhodné místo a ihned si ho označuje. Než přejdeme třicet metrů k chodníku u silnice, vypadá to jako psí spřežení: pes táhne, já za ním vlaju a poňoukám ho „Fuj, buď zticha!“ Ráno to nějak vydrží. Jakmile se postaví na trávník, ztichne a začne každoranní čmuchání a očuchávání. Projdeme naši asi půlkilometrovou trasu, zastavujeme se obrazně řečeno u každého stébla

trávy, až dojdeme ke stánku s novinami a časopisy. Prodavačka si nás pamatuje, takže se stačíme pozdravit, občas jí popřeji pěkný den, zaplatím noviny a vracíme se. Pravidelně na zpáteční cestě psík udělá hromádku. Uklízím po něm - různě po kapsách nosím igelitové sáčky na hovínka. V té době je pes již klidný a doslova mě naviguje po trase, která vede domů. Z výtahu se nedočkavě žene do bytu, běží hlava nehlava, nezajímá se o nic jiného, nežli o misku plnou psích dobrůtek. Pak dostane dva kousky sýra a jde si lehnout k páníčkově posteli na tradiční škrábání a hlazení. Takže v příštím životě chci být naším psem.

Dej přednost v...

V dopravním provozu se řídíme stanovenými pravidly, například značkou Dej přednost v jízdě. A v běžném životě?

Praktický lékař mě poslal na rentgen. Přišla jsem o půl hodiny dříve, protože jsem si ordinální hodiny předem nezjistila. Čekárna byla zamčená, tak jsem se procházela po chodbě, prohlížela obrázky, četla cedule, jejichž informace jsem okamžitě zapomněla. Po deseti minutách bezcílného bloumání jsem zaregistrovala čtenější pohyb výtahu. Pacienti hledali ordinaci chirurgů, která se nacházela proti rentgenu a hlavně, měla otevřenou čekárnu. Z výtahu vystoupil muž středních let a mladá žena, na první pohled si vzájemně cizí. Muž se rozhlédl, žena šla dva kroky za ním. Muž otevřel dveře čekárny a vešel, aniž by se na ženu ohlédl. Za chvíli výtah opustila matka se synem, odhadem sedmnáctiletým. Chirurgi nehledali, věděli, kam mají vstoupit. Syn první, matka za ním. No, to je ale divný svět, podotkla jsem pro sebe. A dívala se na skupinu tří osob, z nichž mladík mezi dvaceti a třiceti lety doprovázel partnerku. Měla ruku v sádře. Mladík otevřel dveře

čekárny a vstoupil, aniž by ženě dveře podržel. No, teda! Zkoprněla jsem.

Z výtahu vyšel postarší pár, oba šedovlasí, pán s rukou zavěšenou na pásce. Otevřel dveře čekárny, podržel je, počkal, až žena vstoupí a následoval ji. Jen se dveře zavřely, z výtahu doslova vyskočil asi desetiletý kluk, maminka v závěsu. Kluk si to namířil ke dveřím, matka je otevřela a klukovi dala přednost.

Kdybych byla statistik, asi bych neuspěla se svými daty. Jeden „vzorek“ z různých věkových skupin nestačí. Přesto můj neplánovaný průzkum možná o něčem vypovídá. Někde se stala chyba. Jak to, že příslušníci mladší věkové kategorie neznají základní pravidla slušnosti? Neznají, nevědí, nebo se stydí projevit úctu? Nestačila jsem domyslet, protože dveře čekárny rentgenu se otevřely.

Pokračovala jsem do práce a potvrzovala jsem si poznatky ze svého ranního pozorování. Do autobusu se lidi, podstatně mladší než já, doslova cpali. Po nákupu jsem chtěla vyjít z prodejny, ale mladá matka s kočárkem prostor dveří doslova zatarasila a ještě se nevlídně ohlížela, jak to, že jí nikdo dveře nepodrží?! Tři mladíci, hovořící

anglicky, se hrnuli za ní. Měla jsem na vybranou: buď počkat, až se nával přesune do útrob obchodu, nebo je upozornit, že se přednost dává při východu z budovy, nebo stylem - na hrubý pytel hrubá záplata - se hlava nehlava ze dveří prodrat. „A“ je správně. Ano, počkala jsem, až vítězoslavně všichni vplují dovnitř a já vyšla. Určitě jsem nepřispěla k výchově dnešní mladé generace. Určitě jsem měla zakročít. Ale, co kdyby někdo reagoval agresivně? I to by bylo možné. Inu, je to divný svět. Není v módě pravidla dodržovat.

Proč nerada nakupuji

Nepamatuji se, kdy se ve mně zrodila nechut chodit nakupovat. Této činnosti se však nemohu vyhnout, tak alespoň volím varianty, kdy předpokládám klid. Jenže v předvánočním čase hledat klid v obchodech je stejné, jako hledat kostku másla na poledním slunci na Sahaře.

Nedostatečné zásoby na pečení cukroví mě vyhnaly mezi regály supermarketu. A začalo to už na parkovišti. V budce s vozíky jsem zjistila, že nemám ani žeton, ani vhodnou minci. Koruna mi nepomohla. Kolemjdoucí, či spíše kolem spěchající, měli ve tváři vepsané starosti, a po prvním pokusu, kdy se na mě korpulentní dáma ve středních letech podívala jako na vraha, jsem klusala do trafiky, koupila si sirky a vrátila se pro vozík. Jenže, jako na potvoru, na mě vyšel ten se šmajdavými a vrzajícími kolečky, takže jsem madlo nemohla pustit z ruky, abych někomu nepřejela nohu.

Mezi regály zatím nebloumalo moc lidí, bylo brzy po ránu. Můj nákupní seznam čítal tolik položek, aby se vešly do jedné nákupní tašky. Takže proti ostatním nic moc. Přesto se mi podařilo rybízový džem vložit do cizího košíku a za rohem, když jsem si uvědomila, že vezu nějak moc těžký

náklad, jsem se vrátila ke svému. Majitel mnou odvezeného koše stále hledal to správné zboží a záměnu ani nezaregistroval.

Opodál se hádaly dvě dvojice, a to dost hlasitě. Každá se přela o jiný výrobek, každý z dvojice chtěl, aby bylo po jeho a já jen spokojeně konstatovala, že jsem udělala dobře zanechajíc manžela v pohodlí bytu. V sektoru ovoce a zeleniny jsem do igelitového sáčku vložila několik jablek a než jsem stačila dojít k váze, sáček se protrhl a já lovila kutálející se jablka po zemi. Pro další pokus jsem raději použila dva sáčky najednou.

Obchod se postupně zaplňoval akčními i lhostejnými nakupujícími. Já, s naskládaným zbožím, jsem jela ke kase. U vedlejší, určené pro pět položek, se formovala fronta lidí s vozíky vysoko naloženými různými potravinami. Pozorovala jsem pokladní, jak bude reagovat. Všechny posílala pryč a trpělivě vysvětlovala, že toto je kasa jen pro pět položek. Lidi nadávali, neprávem, padala ostrá slova, a ke cti pokladní, nedala se. Fandila jsem jí. Proč ne? U vedlejších kas totiž zatím nebylo narváno.

Než jsem přišla na řadu, u „mé“ pokladny se rozbil terminál na karty. No, ještě že s sebou nosím

nějakou hotovost, jinak bych musela nechat nákup nákupem a v bankomatu si vyzvednout peníze. Jako několik lidí za mnou, když zjistili, co je čeká. Čekala jsem i já. Zákaznice přede mnou neměla zvážené a oceněné citrony. Paráda! Aniž by se omluvila, protlačila se mezi námi a vozíky a odešla. Pokladní měla nákup rozmarkovaný, kasu nemohla uzavřít, a všichni jsme čekali. Paní se vrátila, opět se nikomu neomluvila; kdyby alespoň pohodila hlavou! Ne, ignorovala všechny a já čekala, že nám všem ještě vynadá. Konečně, zaplatila jsem. Než jsem stačila složit zboží do tašky, pokladní markovala pánovi nějaký tvrdý alkohol. „690 korun,“ řekla. Pán s pohledem na láhev s podivným názvem whisky, se zeptal: „Jak to vyslovujete?“ Odpověď pokladní bylo světlo na konci mého nakupovacího tunelu. S velmi důraznou artikulací odpověděla: „Šestsetdevadesát korun.“

Ani humorná příhoda mě neodradí od nechuti nakupovat. Naštěstí mám manžela, kterému tato aktivita příliš nevadí. Nevyhledává ji, ale také nemručí, když musí. Má to však jeden háček. Velmi často se stane, že z pěti položek na nakupovacím papíru tři nepřinese, taška se však prohýbá tíhou pod věcmi, které nejen nepotřebujeme, ale máme již

dávno doma uskladněné. Koupil je, protože to bylo na slevě!